

## Νοέμβριος

Κυριακή 1η Νοεμβρίου 2020

Κυριακή Ε΄ Λουκᾶ

(Λκ. 16, 19 – 31)

Τίς πιά δύσκολες καί σημαντικότερες ἀλήθειες ὁ Κύριος τίς δίδαξε μέ τόν πιά ἀπλό καί εὐληπτο τρόπο, μέ τίς παραβολές. Μέ τήν παραβολή πού ἀκούσαμε σήμερα τοῦ ἄσπλαχνου πλουσίου καί τοῦ ὑπομονετικοῦ Λαζάρου ὁ Κύριος ἀγγίζει τό μεγάλο ὑπαρξιακό θέμα τῆς μετά θάνατον πραγματικότητας. Πάντοτε οἱ ἄνθρωποι ἀναρωτιοῦνται: «πού πηγαίνουμε; Ποῦ καταλήγει ὅλη αὐτή ἡ πορεία τῆς ζωῆς μας; Πόσο μόνιμη εἶναι ἡ ὑπαρξή μας καί τί νόημα ἔχουν ὅλ' αὐτά πού ζοῦμε, ἀπολαμβάνουμε ἢ ὑποφέρουμε σ' αὐτή τή ζωή;».

Σήμερα, λοιπόν, έρχεται ο Χριστός και δίνει απλές απαντήσεις σε μεγάλα έρωτήματα. Σύμφωνα με τή σημερινή παραβολή ο προορισμός του ανθρώπου είναι ή αιωνιότητα. Έκει πορευόμαστε όλοι μας. Έχουμε αρχή, αλλά δεν έχουμε τέλος. Ο άνθρωπος, ως δημιούργημα του Θεού και ως «κατ' εικόνα» Εκείνου πλασμένος, είναι προορισμένος για τήν άθανασία και τήν αιωνιότητα. Η άδυσώπητη και ανεξαίρετη πραγματικότητα του θανάτου δεν είναι μόνιμη κατάσταση. Ο θάνατος, κατά τή σημερινή παραβολή, δεν είναι παρά ένα πέραςμα από τό ψέμα στην αλήθεια και από τό εφήμερο στό αιώνιο και παντοτινό.

Τρία είναι τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα τής αιωνιότητας, πού τά ξέρουμε βέβαια οι περισσότεροι, αλλά πού δεν πρέπει ποτέ νά τά λησμονούμε.

Πρώτον, ή αιωνιότητα ύπάρχει και είναι μόνιμη. Η αιωνιότητα είναι τό άκτιστο, παρε-

κτεινόμενο κατά τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ παρόν, πού εἶναι ἀτελείωτο καί ἀμετάβλητο, ἀφοῦ εἶναι ἔξω ἀπό τήν ἔννοια τοῦ χρόνου ὅπως τόν ζοῦμε ἐδῶ στό κτιστό μας σύμπαν. Ἡ αἰωνιότητα εἶναι ἓνα παρόν ἔξω ἀπό τήν ἀνθρώπινη σκέψη, διότι ὑπάρχει πέρα ἀπό τίς διαστάσεις τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου. Μέ τή λέξη παρόν δηλώνεται τό μόνιμο καί ἀμετάβλητο τῆς αἰωνιότητας. Χρησιμοποιοῦμε τή λέξη αἰώνιο παρόν, διότι δέν ὑπάρχει στήν ἀνθρώπινη σκέψη καί γλώσσα κάποια ἄλλη λέξη πού νά μπορεῖ νά προσεγγίσει τήν αἰωνιότητα. Ἡ αἰωνιότητα εἶναι καί χῶρος καί χρόνος καί κατάσταση ταυτόχρονα ἀλλά χωρίς ἀλλαγές, διαστάσεις ἢ τέλος. Δέν εἶναι μία χρονική περίοδος πού κάποτε θά τελειώσει, ὅπως διδάσκουν οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, διότι δέν ἔχει τέλος. Δέν εἶναι ἡ ἀόριστη συμπαντική κατάσταση τοῦ νιρβάννα, ὅπως διδάσκουν οἱ ψευτοδιδάσκαλοι τῶν ἀνατολίτικων φιλοσοφιῶν, διότι εἶναι πάνω

ἀπό τό κτιστό σύμπαν καί πέρα ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἀντίληψη. Ἡ αἰωνιότητα εἶναι ὑπαρκτή, κατά τό ἀψευδές Θεανδρικό στόμα τοῦ Χριστοῦ, εἴτε τήν ἀποδεχόμεστε εἴτε τήν ἀπορρίπτουμε καί τή λησμονοῦμε.

Δεύτερον, ἡ αἰωνιότητα διαφυλάσσει τή μοναδικότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Σύμφωνα μέ τήν παραβολή πού ἀκούσαμε σήμερα, τό ἀνθρώπινο πρόσωπο μένει τό ἴδιο ὅταν περνάει στήν αἰωνιότητα. Αὐτό σημαίνει πώς ὁ χαρακτήρας καί τά γνωρίσματα τοῦ προσώπου δέν ἀλλάζουν κατά τή μετάβαση τοῦ ἀνθρώπου στήν αἰωνιότητα. Αὐτή ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ καί τή μεγαλύτερη παρηγοριά γιά ὅσους πενθοῦν χαμένα ἀγαπημένα πρόσωπα. Ὅποιον ἄνθρωπο γνωρίσαμε καί ἀγαπήσαμε δέν τόν χάσαμε μετά τό θάνατό του. Κανένας ἄνθρωπος δέν χάνεται μέ τό θάνατο. Τά ἀγαπημένα μας πρόσωπα πού πέρασαν τήν πόρτα τοῦ θανάτου ζοῦν καί ὑπάρχουν στήν αἰωνιότητα. Μᾶς γνωρίζουν καί

ένδιαφέρονται για μᾶς. Ἔχουν τή δύναμη νά προσεύχονται για μᾶς. Ἐκεῖ πού βρίσκονται δέχονται τίς δικές μας προσευχές ὡς πολύτιμα δῶρα ἀγάπης. Ἄν ἔχουν θάρρος μπροστά στό Θεό, μποροῦν νά μᾶς εὐεργετήσουν, ὅπως κάνει ἡ Παναγία καί οἱ Ἅγιοι. Ἄν δέν ἔχουν θάρρος μπροστά στό Θεό, μποροῦμε ἐμεῖς νά τοὺς εὐεργετήσουμε μέ τίς προσευχές μας καί τή μνημόνευση τῶν προσώπων τους στή Θεία Λειτουργία. Ὁ ἄνθρωπος κρατάει καί τή γνώση καί τή μνήμη καί τήν ἀγάπη στήν αἰωνιότητα. Ἄν αὐτά τά καλλιεργήσει τώρα σωστά, στήν αἰωνιότητα θά εἶναι τά στοιχεῖα πού θά τοῦ δίνουν ἀπόλαυση. Ἄν τώρα τά δηλητηριάσει μέ τόν ἐγωισμό του, ἡ γνώση, ἡ μνήμη καί ἡ ἀγάπη στήν αἰωνιότητα θά τόν γεμίζουν μέ πόνο ἀνείπωτο καί φρικτό.

Τρίτον, ἡ αἰωνιότητα εἶναι μία κατάσταση στήν ὁποία ξεκαθαρίζεται ἀπόλυτα ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό. Ὅσο ζοῦμε ἐδῶ, στήν κτιστή πραγματικότητα, πελαγοδρομοῦμε

ανάμεσα στην πίστη και στην αμφισβήτηση, ανάμεσα στην υπακοή και στον έγωισμό, ανάμεσα στην αγάπη και στην αδιαφορία για τό Θεό. Πότε θέλουμε νά είμαστε κοντά Του, ειδικά όταν Τόν έχουμε ανάγκη, και πότε θέλουμε νά Τόν περιορίζουμε στό οὐράνιο ανάκτορό Του, για νά ζήσουμε τή ζωούλα μας σύμφωνα μέ τίς επιθυμίες μας. Ἄν και Ἐκεῖνος μᾶς εἶπε ξεκάθαρα πώς δέν μπορούμε νά δουλεύουμε σέ δύο ἀφεντικά, ἐμεῖς ὑποτασσόμαστε ἄλλοτε στό θέλημά Του και ἄλλοτε στό θέλημα τοῦ διαβόλου ἢ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ὑπάρχουν και οἱ φιλότιμοι πού προσπαθοῦν νά μένουν προσκολλημένοι στό Θεό μ' ὅλη τους τήν ὑπαρξη, ἀλλά πάντοτε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς ὑποτροπῆς και τῆς ὑπαναχώρησης. Ὅλο αὐτό τό δράμα τῆς σχέσης μας μέ τόν Ἀληθινό Πατέρα τελειώνει, όταν περνᾶμε στην αἰωνιότητα. Ἐκεῖ τά πράγματα ξεκαθαρίζουν. Σπάζει ὁ καθρέφτης. Διαλύεται ἡ ὁμίχλη. Ὅλα γίνονται διάφανα,

ξεκάθαρα και κρυστάλλινα. Έκεί δέν υπάρχει τό μπρός και τό πίσω ούτε τό πρίν και τό μετά. Στήν άκτιστη πραγματικότητα τής αιωνιότητας υπάρχει μόνον ό Θεός και όλοι οι συνάνθρωποί μας. ΈΗ παρουσία του Θεού καταυγάζει τά πάντα. Αυτό τό άκτιστο φως του Θεού άγκαλιάζει τόν κάθε άνθρωπο είτε ως άπόλαυση είτε ως τιμωρία. Αυτό είναι τό μέγα χάσμα ανάμεσα στόν πλούσιο και στό Λάζαρο. Είναι τό χάσμα τής άγάπης ή του μίσους για τό Θεό, τό όποιο στήν αιωνιότητα δέν πρόκειται ποτέ νά γεφυρωθει.

ΈΗ αιωνιότητα είναι ό μόνιμος και σίγουρος προορισμός μας. Υπάρχει και είναι άμετάβλητη. Σ' αυτήν θά περάσουμε όλοι, ό καθένας μέ τήν προσωπικότητά του, και εκεί θά συναντήσουμε όλα τά πρόσωπα πού γνωρίσαμε και άγαπήσαμε στή ζωή μας. Όσο ζοῦμε στή ροή του κτιστου χρόνου έχουμε τό περιθώριο νά επιλέξουμε και νά προγευτούμε τήν κατάσταση στήν όποία θά περάσουμε μετά

ἀπό αὐτή τή ροή. Ἡ ἀπόλαυση τῆς αἰωνιότητος ἢ ὁ πόνος τῆς αἰωνιότητος δέν ξεκινοῦν μέ τό θάνατό μας. Ξεκινοῦν μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Ὁ θάνατος ἔρχεται ἀπλῶς νά ἐπισφραγίσει καί νά παγιώσει αὐτή τήν κατάσταση πού ἐμεῖς ἐλεύθερα ἐπιλέξαμε. Ὑπάρχουν πάθη διότι ξεχνοῦμε τόν προορισμό μας. Ἡ ἄληστος μνήμη τῆς αἰωνιότητος εἶναι ἡ πραγματική καί ἀληθινή θεραπεία τῶν παθῶν μας, τήν ὁποία μακάρι ὅλοι νά κερδίσουμε, ὅσο ἔχουμε στή διάθεσή μας κτιστό χρόνο. Ἀμήν.